

РЕШЕНИЕ

№ 7538

гр. София, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 09.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1585** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Г. Д. Г., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], депозирана чрез адвокат А. С. Ч., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 срещу решение № 1040-21-27/20.01.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което са потвърдени разпореждане № РП- 3-21-00841052 от 16.11.2020 г. и № РП-3-21-00848583 от 02.12.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. Жалбоподателят излага доводи за нищожност и незаконосъобразност на оспорения административен акт и потвърдените с него разпореждания, като счита, че същите са постановени в разрез с материалноправните разпоредби на КСО, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, несъответствие с целта на закона, липса на компетентност и неспазване на законоустановената форма. Сочи се, че издадените разпореждания, са издадени от некомпетентен орган, следвало същите да бъдат издадени от ръководителя на контрол по разходите за ДОО Е. Л.. Счита, че е недопустимо да се иска прихващане на добросъвестно получени суми за обезщетение при липса на издаден ИАА за отмяна на акта, с който това обезщетение е предоставено. Сочи, че към настоящия момент разопреждането с което е постановено връщане на добросъвестно получените парични обезщетения за временна нероботоспособност за периода от и за парични обезщетения за бременност и раждане в размер на общо 5477.76 лева е обжалвано и АССГ е образувано друго дело, което не е приключило с влязъл в сила акт. Ето защо счита, че обжалваните

разпореждания имали невъзможен предмет, тъй като преди това не било отменено разпореждането за изплащането им. Не можело жалбоподателя да бъде санкциониран, с оглед недобросъвестното респ. незаконъсообразното поведение на осигурителят му. Излагат се твърдения, че жалбоподател отговаря на условията на чл. 48 и чл. 49а от КСО за предоставяне на парично обезщетение. Като съществено процесуално нарушение в жалбата се сочи неспазването на чл. 26 от АПК за уведомяване на жалбоподателя за образуването административно производство по служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба Н-18 от 29.12.2005 г. и лишване от правото му на участие в него. По изложените съображения отправеното до съда искане за прогласяване като нищожни, в условията на евентуалност - за отмяна на оспорения административен акт и потвърдените с него разпореждания.

В съдебно заседание жалбоподателя, не се представлява и не е взето становище по хода по същество по делото.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. А., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира разноси по делото.

Софийска градска прокуратура, не изразяват становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените и приобщени към административната преписка документи, се установява, че

С Разпореждане № РВ-3-21-00751110/15.05.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО. издадено на основание чл. 114. ал. 2 и ал. 3 от КСО е разпоредено Г. Г. да възстанови добросъвестно получените парични обезщетения за временна неработоспособност (НОВИ) за периода от 03.01.2018 г. до 30.04.2018 г. и парични обезщетения бременност и раждане за периода от 14.12.2018 г. до 16.02.2019 г., в общ размер на 5 477,76 лв. (пет хиляди четиристотин седемсесет и седем лв. и седемдесет и шест ст.) - главница.

Разпореждането е постановено след извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма], ЕИК:[ЕИК] и служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени от дружеството за Г. Д. Г. по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от м. 05.2017 г. до м. 11.2018 г. вкл.

При извършената проверка било установено, че жалбоподателката Г. Д. Г. не е била осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1. т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, като било констатирано, че за лицето са подавани данни без правно основание по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО въз основа на които е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност, поради общо заболяване за бременност и раждане.

Предвид заличаването на подадените данни за осигурителен стаж и доход за Г. Г. за периода от 26.05.2017 г. до 29.11.2018 г. от [фирма], на основание чл. 114. ал. 2. т. 2 от КСО е постановено разпореждане за възстановяване на неоснователно получените парични обезщетения за временна неработоспособност, бременност и раждане за периода от 03.01.2018 г. до 30.04.2018 г.

Предвид новите данни по смисъла на чл. 114. ал. 2. т. 2 от КСО, а именно заличаването на подадените данни за осигурителен стаж и доход спрямо

жалбоподателката за периода от 26.05.2017 г. до 29.11.2018 г. от [фирма], е преизчислено изплатеното парично обезщетение на лицето за периода от 14.12.2018 г. до 16.02.2019 г. и е постановено разпореждане за възстановяване на неоснователно получените парични обезщетения за бременност и раждане за същия период.

Сумата, която следва да бъде възстановена представлявала изплатено и получено от същата обезщетение за временна неработоспособност, бременност и раждане за посочените периоди в общ размер на 5477.76 лв. В издаденото разпореждане, с което е установено по основание, размер и вид задължението на Г. Д. Г. към фондовете на ДОО изрично е цитирана разпоредбата на чл.117а от КСО с указание, че обжалването му не спира изпълнението му.

Разпореждане № РВ-3-21-00751110 от 15.05.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО е обжалвано по административен ред, като било постановено Решение № Ц1040-21-73 от 23.07.2020 г. на Директора на ТП на ПОИ- С. град, с което е потвърдено цитираното разпореждане.

Задължението на Г. Д. Г. към ДОО не е било погасено доброволно в срока по чл. 114, ал. 3 от КСО към дата на възникване през месеците юли, август, септември, октомври и ноември на 2020 г. на вземания на лицето от ДОО, представляващи обезщетения за бременност и раждане по реда на чл. 50. ал. 1 от КСО, административния орган на основание чл. 114. ал. 5 от КСО издадал обжалваните разпореждания № РП-3-21-00841052/16.11.2020 г. и № РП-3-21-00848583/02.12.2020 г. за прихващане.

Така издадените разпореждания са били обжалвани от страна на Г. с жалби вх. № Ц1059-21-510#1 от 16.12.2020 г. и № № Ц1059-21-510#2 от 22.12.2020 г., въз основа на която е постановено Решение № 1040-21-27/12.01.2021 г., с което същите са отхвърлени като неоснователни и са потвърдени обжалваните разпореждания.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд- София-град направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока, от лице с правен интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

В жалбата е направено искане за прогласяване на нищожността на оспорения акт и потвърдените с него разпореждания, което искане съдът е длъжен да разгледа преди да извърши контролът за законосъобразността и обосноваването им.

Съгласно чл.149, ал. 5 от АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

Нормативна уредба за недействителността на административните актове липсва. Няма законово определение за нищожни или унищожаеми административни актове. Те са установени в административноправната теория и в съдебната практика понятия, които допринасят за изясняване на понятията „нищожност“ и „унищожаемост“ и за изграждане на критерии за разграничаване на нищожните от унищожаемите административни актове. Един административен акт е нищожен, когато е засегнат от тежък порок - от неспазване на изрично определените в закона условия за валидността на административния акт или поради нарушаване на някое от нормативно установените изисквания за законност на административните актове - изброени съответно пет порока в чл. 146 АПК. Категорични критерии не са възможни, като преценката е с оглед на конкретни обстоятелства за допуснатата нередовност на акта.

На първо място, като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност”. В случая решение на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град е издадено от оправомощен орган, в рамките на неговата компетентност, съгласно разпоредбите на КСО, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО –Обективизирано е в посочената в същата разпоредба писмена форма и е със съдържание, регламентирано в чл. 59, ал. 2 от АПК. Отговаря на изискването за мотивираност съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО. Означен е органът, който го е издал. Отрадени са направените от него при осъществяването контролна дейност фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по чл.114, ал. 2, т. 2 от КСО за възстановяване на добросъвестно получена сума за обезщетение за ползван отпуск за временна неработоспособност.

Разпореждане РП-3-21-00841052/16.11.2020 г. и № РП-3-21-00848583/02.12.2020 г. за прихващане са издадени от компетентни органи – Д. П. и С. М. – ръководители на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С. - градглавен експерт по осигуряването за безработица, упълномощени със заповед №1015-21-287 от 24.06.2016 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, който са материално и териториално компетентния административен орган да стори това съгласно нормата на чл.114, ал.3 от КСО.

При това положение съдът намира, че решението на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град и потвърдените с него два броя разпореждания не са нищожни, а наведените в тази връзка доводи от страна на жалбоподателката касаят законосъобразността на акта.

Относно материалната заоносъобразност на акта, съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град и разпореждането издадено от длъжностно лице по безработицата, както се посочи по-горе е издадено от компетентен орган, в рамките на неговата материална компетентност, съгласно разпоредбите на КСО. Административните актове са издадени в рамките на материалната компетентност на органа, в установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила, регламентираны с разпоредбите на КСО и АПК и същите съдържат фактически и правни основания.

Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане не са лишени от правно основание, както и имат годем за изпълнение предмет, поради което и тези доводи за нищожност са неоснователни. Съобразно разпоредбата на чл. 117а, ал. 1 КСО

обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им.

С чл. 117а КСО законодателят императивно е приел, че обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 КСО не спира тяхното изпълнение, в това число се допуска и възможността административният орган да направи едностранно волеизявление за прихващане. Когато предварителното изпълнение е допуснато от законодателя императивно и безусловно, то може да бъде спряно от административния орган само при условията на чл. 117а, ал. 2 КСО.

Директорът на ТП на НОИ не е обсъждал искане за спиране на предварителното изпълнение предвид обстоятелството, че такова не е направено пред административния орган. Обсъждано е принудителното изпълнение на непогасени доброволно в срока по чл. 114, ал. 3 от КСО вземания на осигурителя по обществено осигуряване.

В тази връзка независимо от образуваното дело по обжалване на разпореждането, с което е разпоредено възстановяване на неоснователно получената сума, то настоящото производство е отделно и не е обусловено от резултата на другото производство.

Обжалването на разпореждането не спира изпълнението му, поради което при липса на доброволно изпълнение органът разполага с правомощието да пристъпи към прихващане на дължимите суми. В изпълнение на това си правомощие е издадено и разпореждането, предмет на настоящото производство.

Настоящия съдебен състав, с оглед на фактическите установявания по делото счита, че са били налице предвидените в закона предпоставки за прилагане института на прихващането. Не е спорно между страните, че са налице две изискуеми задължения - неоснователно получени суми от жалбоподателката Г.Г., представляващи обезщетение за бременност и раждане от държавното обществено осигуряване.

Съгласно чл. 114, ал. 5 КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Съгласно чл. 114а, ал. 1 КСО върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по този кодекс, не могат да се налагат запори по реда на Гражданския процесуален кодекс и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или да се извършват други удръжки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114.

Разпореждането по чл. 114, ал. 3 от КСО е изпълнително основание, което е изрично предвидено в чл. 209, ал. 2, т. 7 от ДОПК, според който, принудително изпълнение се предприема въз основа на разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано.

Такъв в случая е Разпореждане № РВ-3-21-00751110/15.05.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в Териториално поделение на НОИ, С. – град. Съответно, според чл. 114, ал. 5 от КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на

длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. В случая са произнесени оспорените Разпореждания № РП-3-21-00841052/16.11.2020 г. и № РП-3-21-00848583/02.12.2020 г. на длъжностни лица на контрола по разходите на ДОО, с които е разпоредено да се прихване от изискуемо вземане от ДОО, представляващо парично обезщетение за бременност и раждане, съответните суми посочени в разпорежданията.

В случая, към датата на постановяване на процесните разпореждания са били налице всички законови предпоставки за извършване на прихващането. Вземането на ДОО е било установено по основание и размер с Разпореждания № РП-3-21-00841052/16.11.2020 г. и № РП-3-21-00848583/02.12.2020 г. на длъжностни лица на контрола по разходите на ДОО. Същите не са били доброволно погасени в определения срок, следователно те подлежи на прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 от КСО. Същевременно жалбоподателката има изискуемо вземане от ДОО, представляващо парично обезщетение за бременност и раждане на основание чл. 50, ал. 1 от КСО за месеците юли, август, септември, октомври и ноември на 2020 г. Следователно, изпълнени са предпоставките за извършване на прихващане, каквото длъжностните лица са разпоредили, между изискуемото от жалбоподателката вземане по ДОО и вземането на държавното обществено осигуряване, произтичащо от недобросъвестно получено парично обезщетение за бременност и раждане по чл. 50 от КСО.

Както се посочи по-горе съгласно нормата на чл. 117а, ал.1 от КСО, обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им, т.е това в случая означава, че Разпореждане № РВ – 3-21-00751110/15.05.2020 г. е годно изпълнително основание независимо, че е обжалвано и не е влезнало в сила.

Както се посочи, според чл. 114, ал. 5 от КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал.3, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл.110, ал.5, т.1 от КСО.

Принудителното изпълнение в случая, следва да бъде съобразено с правилото на чл. 114а, ал.1 от КСО, според което върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по този кодекс, не могат да се налагат запори по реда на Гражданския процесуален кодекс и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или да се извършват други удържки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл.114, ал.5 от КСО.

Следователно издадените разпореждания, предмет на разглеждане в настоящето производство, а именно № РП – Разпореждания № РП-3-21-00841052/16.11.2020 г. и № РП-3-21-00848583/02.12.2020 г. са постановени правилно, в съответствие с правомощията на органа и цитираните законови разпоредби.

По тези съображения и предвид неоснователността на наведените в жалбата възражения, съдът намира, че оспореното решение е материално законосъобразно, издадено е от компетентен орган в рамките на законовите му правомощия и компетентност, което се отнася и до потвърденото с него разпореждане, като при постановяването им не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правата на жалбоподателката.

По разноските по производството:

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр.

чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Д. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, депозирана чрез адвокат А. С. Ч., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 срещу решение № 1040-21-27/20.01.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което са потвърдени разпореждания № РП- 3-21-00841052 от 16.11.2020 г. и № РП-3-21-00848583 от 02.12.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

ОСЪЖДА Г. Д. Г., ЕГН 8704307232 да заплати на ТП на НОИ – С.-град разноси по делото в размер на 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: